דיאלוג עם הקוראים שלי: על מנהיגות, קונפליקט ואנושיות

השבוע, במקום לכתוב מאמר חדש, אני רוצה להקדיש את המרחב הזה כדי להגיב לכמה מהתגובות המעמיקות שהשארת בבלוג האחרון שלי. הדיאלוג שאנחנו משתפים כאן חשוב לי מאוד.

הפרעוש על האף של המנכ"ל

ראשית, קיבלתי את הזיכרון הנפלא הזה מהנרי יאקובוביץ':

> *"זה היה בשנת 1980 בבית הספר לפוליטכניקה בפריז, צרפת. מרצה מוזמן סיפר לנו את הסיפור הזה כהקדמה להרצאה על איך להיות מנהל צוות טוב יותר:*
>
> *פעם מנכ"ל הזמין את הצוות שלו סביב שולחן ואמר להם שהם צריכים להחליט בעצמם על פרויקט חדש, ושהוא לא יתערב בקבלת ההחלטות שלהם. הם קיימו שיחה ארוכה מאוד על איך הפרויקט החדש יהיה שווה להגיש מועמדות וכל הקשיים שיצטרכו להתגבר עליהם. בשלב מסוים, פרעוש עף על אפו של המנכ"ל. הוא הניד בראשו כדי להיפטר מהפרעוש. הפרויקט נדחה מיד על ידי הצוות שלו.*
>
> *המרצה המוזמן היה איצ'אק אדיזס, ו-46 שנים לאחר מכן אני עדיין זוכר את ההרצאה של PAEI שהוא נתן לנו היום. יום הולדת שמח, אנרי יאקובוביץ'."*

אנרי היקר, שכחתי את הסיפור הזה! תודה שזכרת. אני צריך להשתמש בו שוב בהרצאות שלי. זה נכון מאוד לאקלים הניהולי הרוסי.

הטרגדיה באוקראינה

בהמשך, אני רוצה להתייחס להערה בנוגע למלחמה מולנטינה מולוקנובה:

> *"אני מבין כשאנשים מדברים על כאבים וסבל מהעבר. אבל אני לא מבין מתי פוטין מכריז בפני כל העולם שהוא רוצה להרוס את החיים בשש ערים מרכזיות באוקראינה במהלך החורף הזה: קייב – הבירה, דניפרו, חרקוב, זפוריז'יה, אודסה, ניקולייב, וכן חרסון וערים נוספות. כל יום הם הורסים את כל התשתיות של הערים הללו באמצעות תקיפות טילים ופצצות: חשמל, מים, חימום, הרג אזרחים. ובאותו זמן, מוסדות בינלאומיים אינם מגיבים בשום צורה, וחלקם אף מנסים להכשיר ולהצדיק את פעולות רוסיה, כמו גם את המכון של ד"ר איצ'אק אדיזס המכובד."*

ולנטינה היקרה,

מעולם, מעולם לא הצדקתי, אישרתי או תמכתי ברציחות רוסיות באוקראינה, או בשום מקום אחר—על ידי רוסים או כל מדינה אחרת. אני סובל מכאב עמוק מהרצח שמתרחש במזרח התיכון... בכל מקום. תרבותית, אנחנו עדיין בעידן האבן.

כל מה שאמרתי זה שרוסיה חייבת להגן על עצמה מפני הצטרפות אוקראינה לנאט"ו, שזה נגד רוסיה. בלתי נתפס שיהיו טילי נאט"ו בגבול רוסיה, שבע דקות טיסה למוסקבה. התפללתי וניסיתי לשכנע את ממשלת אוקראינה להיות נייטרלית ולא לקחת צד בין המערב לרוסיה. אבל ה-CIA היה חזק יותר וארגן את ההפגנות במיידאן, עורר את ההטיה שאוקראינה תצטרף לנאט"ו, וגרם בכוונה לפוטין לעשות את הטעות הגדולה שלו. אני סובל מכאב אינסופי מהטרגדיה

שמתרחשת באוקראינה. זה לא היה חייב לקרות. בעיניי, הגורם האשם הוא הקומפלקס התעשייתי-צבאי של ארצות הברית.

כאב משותף במזרח התיכון

לבסוף, הודעה מנחום קמינקה, המשתפת מכתב שכתבה כלתו, אילנה קמינקה, לאחר אובדן טרגי של בנה:

"איצ'ק היקר, אתה מעלה את החלום שרבים במזרח התיכון (ובעולם) חולקים. נכדי ינאי נהרג בקרב ב-7/10 בזכים בלחימה נגד חמאס כדי להציל את 'המתלמדים שלו'. במהלך 'השבעה' (תקופת האבל היהודית הראשונה בת 7 ימים), אמו, אילנה קמינקה, פרסמה מכתב לכפרים השכנים הפלסטיניים. אני מעתיק את המכתב כי אני מאמין שהוא צריך להתפרסם בכל הערוצים האפשריים. התגובה שקיבלה הייתה בצורת תמרים מתוקים שנשלחו לביתה, שזה המנהג המוסלמי להביא למשפחת האבל. הוכחה ברורה לכך שאכן יש אנשים, משני הצדדים (תמיד) שרואים את האדם בצד השני ומשתפים את החלום שהעלית. אעריך אם תפרסמו את הסיפור והמכתב גם דרך הערוצים שלכם. תודה, ושמרו על עצמכם."

מכתב לשכניי הפלסטינים ~ אילנה קמינקה (18 באוקטובר 2023)

לחבריי ושכניי היקרים מוואדי פוקין, חוסן ובאטיר,

אלה ימים נוראים לכולנו. אני יושב שיווה (אבל) על בני הבכור האהוב, ינאי קמינקה בן ה-20 – ילד עם עיניים טובות שראה כל אדם – ולבי נשבר לחתיכות. בתוך האבל והאבל הנוראים האלה, אני רוצה לומר לך שאני רואה אותך. אני יודע שגם עבורך אלה ימים נוראיים, ימים של פחד ואימה.

אני כותב כדי לומר לך שאני רוצה רק טוב בשבילך, ושאני דואג לך כמו שאני דואג לכולנו. הלוואי שהיית יכול להיות כאן איתי, במהלך שבוע האבל, לבכות איתי על ינאי, בדיוק כפי שרציתי לבוא ולבכות עם משפחת מנסרה כשאחמד נרצח. אחמד, כמו בני ינאי, היה צעיר ויפה עם עיניים טובות והרגשתי את כאב הוריו וכל הכפר שלו כשהוא נלקח.

ינאי היה חייל; אני יודע שזה קשה לרבים מכם. אני מבין את הקושי. ינאי בחר לשרת ביחידת החיפוש וההצלה, יחידה שמטרתה לעזור לאזרחים, להצילם מרעידות אדמה ואסונות דומים. לאחר רעידת האדמה האחרונה במרוקו, הוא קיווה להיות חלק מהצוות שנשלח לשם כדי להציל חיים.

ינאי היה הכי מאושר כשהוא עזר לאנשים. לאחר שסיים תיכון, התנדב לשנה של שירות בעבודה עם ילדים בסיכון; גם בצבא, הוא תמיד שאל את חבריו החיילים על משפחותיהם, בדק אם הם צריכים משהו בביתם, אוכל או בגדים, או אם הם עצובים או סובלים. הוא ראה אתכם, השכנים שלנו, ופעם הזמין פלסטיני לבוא ולדבר עם חבריו כדי שיוכלו להבין טוב יותר את נסיבות החיים הקשות שבהן אתם חיים.

שכנים יקרים, אני סובל עכשיו, כאב עמוק, אבל אני רוצה לומר לכם שבתוך הכאב הזה ליבי פתוח אליכם. אני לא מאשים אתכם במעשי חמאס, ואני מקווה שהמצב המקולל הזה יביא איכשהו לשני האומות שלנו ללמוד סוף סוף לחיות יחד, בכבוד הדדי, כדי שלא יהיו עוד הורים, ישראלים או פלסטינים, שיצטרכו להתאבל על בניהם ובנותיהם.

אין דרך אחרת.

לקמינקות,

אני זוכר כשכתבת לי מכתב על כך שנכדך נהרג בניסיון להציל אזרחים. זה אישי בשבילי. סבתא רבתא שלו הייתה מורת הפילוסופיה שלי בתיכון. הייתה לה השפעה עצומה על חיי; היא נתנה לי מצפן שמוביל אותי עד היום בחיים.

המכתב שלך לפלסטינים הוא הדרך שבה אנו צריכים למצוא פתרון למלחמת המזרח התיכון: להבין גם את כאבם. הבעיה אינה בעם. זו באידיאולוגיות ובקנאות הדתית של העם שמוביל את העם.

יש דתות שמשרתות את השטן בשם אלוהים. (אלה המסקנות של ספרי החדש, *יש אלוהים, אבל לא זה שאנו מתפללים לו*).

מי ייתן וזכרו יביא שלום. אמן.

רק חושב,
ד"ר איצ'אק אדיזס